

tesz különbséget abban a tekintetben, hogy magát az 1926. évre szóló alapadót bármely okból nem az 1926, hanem valamely későbbi évben vetik ki: meg kellett állapítani, hogy a panaszos részvénytársaság 1926. évi társulati adója után a községi betegápolási pótagó kulcsa az 1926. évi adókra érvényes 10%, — és nem az 1927. évi adókra érvényes 16%.

Amennyiben a jövedelemadókiivetés ellen fellebbezés nem adatott be, nem igényelhető a befizetett adók levonása azért, mert a felszólamlási bizottság a kereseti adó alapjának megváltoztatásával a jövedelemadót is helyesbitette. (Közigazgatási Bíróság 11904/1928. P. szám.) A tényállás az, hogy az adózó fél az elsőfokú megállapítás során csak a szemfedőgyárból eredő jövedelem után járó kereseti adó ellen élt fellebbezéssel, a jövedelem- és vagyoadó tárgyában kibocsátott fizetési meghagyás ellen azonban nem. Az a körülmény, hogy az adófelszólamlási bizottság az említett jövedelemforrás eredményét megváltoztatta, határozatában a jövedelemadó alapját és mértékét újból meghatározta, nem szolgálhat alapul arra, hogy e fellebbezéssel nem érvényesített azon panaszbeli kifogás, hogy az adóévet megelőző évben általa fizetett egyenesadók a tiszta jövedelem kiszámításánál az 1927. évi 500. számú J. V. H. Ö. 12. §-a értelmében figyelembe nem vétettek, ehelyütt jogosnak elismertessék, mert a most hivatkozott törvényes rendelkezés is a jövedelem- és vagyoadókiivetésnek olyan mozzanata, mely a kereseti adókiivetés körüli eljárással kapcsolatban nincs és így csak a jövedelemadó megállapítása ellen irányuló külön fellebbezés, illetve az erre hozott adófelszólamlási bizottsági határozat kapcsán keletkező panasz során bírálható el érdemlegesen.

A közös lakásból — habár hosszabb időre is történt — eltávozás nem jelenti szükségkép a közös háztartáshoz való tartozás megszűnését. (Közigazgatási Bíróság 3641/1928. P. szám.) Az adófelszólamlási bizottság a B. F. és özv. B. L.-né megadóztatását azért választotta külön, mert özv. B. L.-nét a fiával, B. F.-el fentartott közös háztartásból, már évek óta gyógykezelés céljából a budapesti klinikára szállították s az anya gyámság (helyesen gondnokság) alá helyezése iránti eljárás folyamatban van. Azonban a bevallásban B. F. az édesanyját, özv. B. L.-nét az ő háztartásában levőnek jelölte még, az anyja birtokát is az ő birtokával együtt vallotta be adóalapként, s beadványaiban maga is azt adja elő, hogy az anyja birtokát is ő kezeli, annak jövedelme az ő kezéhez folyik be és csupán annak egy részét fordítja az anyja gyógykezelésére. Ily körülmények közt pedig őt az 500/P. M. számú J. V. H. Ö. 3. §. (3.) bekezdéséhez fűzött utasítás (4.) bekezdése szerint irányadó időben, vagyis az adóévet megelőző évben,

az anyjával egy gazdasági egységet alkotó adózónak kell tekinteni s az adót egyedül reá, mint a közös háztartás, illetőleg a gazdasági egység fejére kell kivetni, mert az említett körülményekre tekintettel, az anyjának a közös lakásból — habár hosszabb időre is történt — eltávozása, a közös háztartáshoz való tartozása megszűnését és a gazdasági egységből való kiválását nem vonta maga után. Tehát az adófelszámolási bizottságnak a külön adóztatást kimondó határozatai helytelenek, amiért a kir. közigazgatási bíróság a jövedelem- és vagyonadót egyedül B. F. terhére állapította meg.

Az alkalmi egyesülés keretében kitermelt áruknak a közösség résztvevői részéről külön-külön a saját cégük alatt való forgalombahozatala az alkalmi egyesülés közbenső áruszállítását nem állapítja meg. (Közigazgatási Bíróság 13607/1927. P. szám.) A panasz egyedüli tárgya a vizsgálati jegyzőkönyv II. pontjában összeállított s számszerűleg 190,275.501 koronában feltüntetett adózatlan bevétel után megállapított 5,706.916 korona általános forgalmi adó.

A vizsgálati jegyzőkönyv szerint ennek az előírásnak az alapja az, hogy a panaszos részvénytársaság a s.-nagyvágó részvénytársasággal 1920. évi október hó 23-án a szalámigyártás és húsfeldolgozásra létesített érdekközösségi megállapodások alapján, az alkalmi egyesülés mint közös termelési szervtől a közösen termelt áruk egy részét értékesítés céljából átvette s ezen áruk értékétől, az átvétel kapcsán nem rótt le forgalmi adót, holott a pénzügyi hatóság álláspontja szerint ezzel a közös üzem a szalámigyár részére áruszállítást teljesített, s minthogy az alkalmi egyesülés könyveit a panaszos szalámigyár vezette, ő felelős az alkalmi egyesülés adóköteles ügyleteinek forgalmi adójáért.

A pénzügyi hatóságnak ez az álláspontja jogilag nem áll meg.

Az általános forgalmi adóról szóló 1921. évi XXXIX. t.-c. 29. §-ának (1) bekezdése, valamint az 1921. évi 130.000. számú végrehajtási utasításnak idevágó 1. és 12. §-ai határozzák meg azt, hogy kik tekintendők az általános forgalmi adó alanyainak. Ezekből a rendelkezésekből pedig az válik nyilvánvalóvá, hogy csakis a természetes vagy jogi személy által üzött kereseti tevékenység esik általános forgalmi adó alá. A kereskedelmi törvény (1875. évi XXXVII. t.-c.) 62. §-ában megemlített, a közös haszon vagy veszteségre, egy vagy több kereskedelmi ügylet tekintetében keletkező, úgynevezett alkalmi egyesülések nem bírnak jogi személyiséggel, mert az említett törvény szerint ezek a kereskedelmi társaságokról szóló törvényes határozatok alá nem esnek.

Hogy a panaszos cég és a s.-nagyvágó részvénytársaság